

ВСЕСМИХ

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ

ЖУРНАЛ

№ 24

Серпень — 1993 — August

\$2.50

НЕЗВАНА ГОСТЬ НА
ЮВІЛЕЙНОМУ СВЯТІ

Jurasssec Park...

Мал. В. Магаса.

НЕ ТОЙ ПІВЕНЬ

Сидиш часом перед телевізором, вп'ялиш очі в миготливий екран і дивом дивуєшся, куди світ сьогодні котиться. На телевізорі передається програма на перший погляд ніби і поважного характеру, а ти розгублений: чи брати все це серйозно, чи сміятися, а чи плакати.

На екрані не дітлахи які там чи жартки. Все це переважно мужчини в силі віку. Добре придивившись, бачиш, що деякі вже і "силу віку" проскочили, голови вкриті сивиною, а

декотрі лісі, як коліно. Народ, видно, вчений, бо кожний під краваткою, окуляри на носі. Словом — ін-те-лі-генція! Промідна верства народу.

А такі теревені ведуть, що мероз по шкірі іде. Вишуканим стилем і виваженими словами рішають долю світу. Розпиняються про свободу, рівні права, братерство народів та інші матерії світового масштабу. Для одного мудрагеля історія починається від його власного народження і він захликає до "нового світового порядку". Другий переконує

(Закінчення на стор. 18)

VSESMIKH
Сатирично-художній
журнал

Виходить щомісяця

Ціна \$2.50
Періодичність:
на рік \$30.00, на шіроку \$15.00

Редактор Раїса Галеніко
Редакційна колегія:
Всеволод Магас,
Василь Сірський, Іван Яців

Адреса редакції:
VSESMIKH
35 Warrender Ave. Suite #104
Toronto, Ontario M9B 5Z5 Canada
Tel. & Fax: (416) 236-9931

Кожен може вільно висловлювати свої погляди на сторінках "Всесміх" — редакція не несе відповідальності за зміст авторських матеріалів.
При передруку посилання на ВСЕСМІХ обов'язкове.
Друкується у видавництві "Тризуб":
1-800-821-6034

VSESMIKH
LAUGHTER
An Ukrainian Satire & Cartoons
Monthly Magazine

Artists/Cartoonists
Vsevolod Magas and Ivan Jaciw

Публікація про Вільне Козацтво в попередньому числі викликала стільки запитань, що Кацевейко змушеній був робити спеціальний історичний аналіз на прикладах сучасної діяспорної дійсності.

ВІЛЬНИЙ КОЗАК — що це за тип людини? Від чого він вільний? Звідки взявся і де прислужився?

У всі часи нашої трагічної історії були люди, що подвіза-ляся за прин-ципами "вільного

козацтва". Цей необмежений принцип закрався навіть у душу нашої "побожної" України, котрій ніколи не бракувало католиків, православних чи євангеліків — їй бракувало тільки звичайних християн.

Але повернімося до козаків — не тих, що клали душу і тіло за вільну Україну і павіки здобули її людям честь і славу, таких, наприклад, як кошовий запорожців Кость Гордієнко, що в рішаючий момент привів свої полки під прапори гетьмана Івана Мазепи. А повернімося до тих "вільних козаків", що вільні від законів совісті і обов'язку перед Батьківщиною. Такий козак завсіді сам собі пан, а батьківщина для нього "там, де добре жити". Хто не чув про "вільних козаків", що помагали московському Єрмакові поневолювати вільну Сибір? А сьогодні? Чи не маємо "вільних козаків", що готові воювати за гроши в колишній Юgosлавії чи Абхазії?

Широкошароварна козаччина поширилась навіть і за океаном, на території Великої Діяспори. Принципи її дуже кокетуючі: хочеш бути осаулом — будь, хочеш стати полковником — стань, лише купи сам собі полковницький пірнач. Одинока вимога до такого "вільного козака" — знайти "паркування" для медалей на грудях. То ж не дивно, що в ряди вільнокозаччини стають всі ті, кому недорослі таланти не дозволили знайти свого славного місця в парадному діяспорному іконостасі.

Бувало, кожний козак мусів відбути добру військову заправу у рядах козацьких джур, мусів мати доброго коня, шаблю і влучно стріляти з лука. А священним статутом для нього була присяга Козацького Побратимства.

Минулися ті часи. Сьогоднішні "вільні діяспорні козаки" іздуть не на конях. Вони сідають доларові конта наших союзів, визвольних літ, кредитів чи громадських організацій, що постачають не тільки "овес" для бистроколесних мустангів, а й забезпечують галопуючих навіть комфортними дачами в сонячній Флориді.

Діяспорне "вільнокозачество" наскрізь монархічне. От як вирветься якийсь вільнокозак на хребет організаційного коня, то галопує на

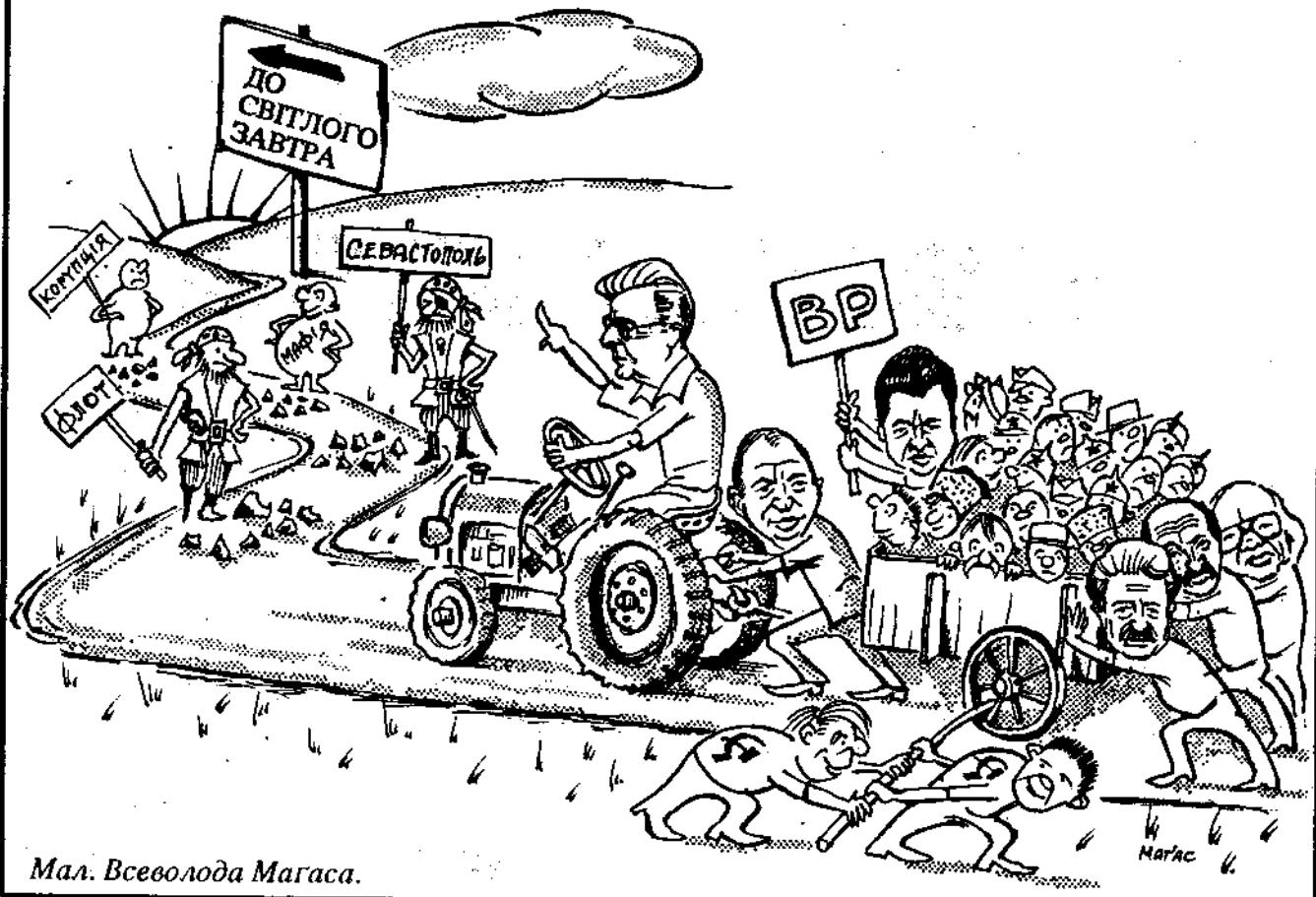
ньому бодай півторіччя. Згадаймо тільки д-ра М., що майже півстоліття провадив революційну череду емігрантською пустинею до обітованої націоналістичної землі. Або народносоюзового монарха Лисого Гора, що також півстоліття панував над ньюйоркською Союзовою імперією. Він навіть збудував союзову "ававилонську вежу" на Монтгомерських Горбах, щоб тільки забронзувати себе в діяспорних анналах.

ДУХ "ВІЛЬНОГО КОЗАЦТВА"

Вільнокозацький принцип заліз був навіть у бойову душу нашої багатостражданої УПА, де за юдин гріш продавали свої душі і своїх бійців навіть і найвищі командири, зате патріотична сільська молодь платила за їхні діла своїми молодечими головами.

Як хочемо вдергати нашу Батьківщину вільною, то за всяку ціну випалім вогнем у своїх душах "вільнокозацькі" навики, замінивши їх суворими християнськими принципами, які забороняють торгівлю людським життям, власною совістю та власною Батьківщиною. Україні зараз не потрібно вільнокозацької анархії. Їй потрібна здисциплінована Українська Армія!

Кацевейко.

Мал. Всеволода Магаса.

Дайте нам свободу! Дали для проби свободу слова: хай собака бреше коли істи чортма.

Дайте нам ковбаси, то ми і по українському загаварим! Ковбаси нема, продовжіть ще ланцюг.

Продовжили. Брехати можна, а істи не дають. Собака зірвалася з цепу — і покотилося! Долой комуністів! Слава! Ганьба!

Дайте нам демократії! Слава! Ганьба!

Хай живе незалежна Україна! Слава! Слава!

Дайте нам справедливий уряд! Ганьба!

Віддайте землю селянам! Геть колгоспне рабство! — А дулю з маком!

Дайте хліба! Дайте молока! Дайте нам працю! Ганьба! Ганьба!

Порятуйте від мафії і корупції!

Дайте нам чого-небудь!!!

Поверніть хоча б те, чого ми не мали! Слава КПСС!

Рядовий обиватель СНД.

НЕВИГОЛОШЕНА ПРОМОВА

Товариші-пани,
пани-товариші!

Приватизація, проти якої так довго і героїчно боровся наш Авангард-239, як чума капіталізму невблаганно тисне на нашу, повторюю, на нашу Україну. Щоб падіння захистити наш, повторюю, наш народ від нечуваного досі випробування, ми стали на першу лінію фронту і мужньо підставили свої кишени під акції об'єднаних з нами підприємств. Будьте певні, товариші пани, що контрольні пакети не здригнуться в наших руках. Ворог уже поніс відчутну втрату. Завдяки нашим надійним заслонам отруйний сморід капіталізму все менше проникає до наших

робітників і селян. Ми, як перевірені слуги народу, ціною неймовірних зусиль не допустимо цього. Якщо треба, ми підемо в підпілля в ім'я вільної незалежної батьківщини. Трудячі переживають тимчасові труднощі інфляції і гіперінфляції, але наш героїчний народ труднощами не залякати. Ми ж, слуги народу, завжди готові на самопожертву. Серед нас і сьогодні є невідомі герої, які своїми тілами закрили амбразури банків і взяли весь вогонь дивідендів на себе.

Товариші пани, пани-товариші! То ж помремо всі, як один, якомога пізніше ситими і багатими в ім'я нашого і, надіюсь, завжди нашого народу!

Слава Україні!
Григорій Съомик.

Куди дірка дівається, коли бублик з'їдається?

Думаючи, роздумуючи, передумуючи, доходжу до істини, що нікуди дірка не дівається. То бублик дівається, бо з'їдається. А місце, яке він затуляв собою, злилося з діркою і стало простором.

А куди дівся комунізм після розпаду ССР? Нікуди він не дівся. Він злився з "бубликом" — поселився в кожному мешканцеві покійного комсоюзу. Хто менше відкушував від "бубли-

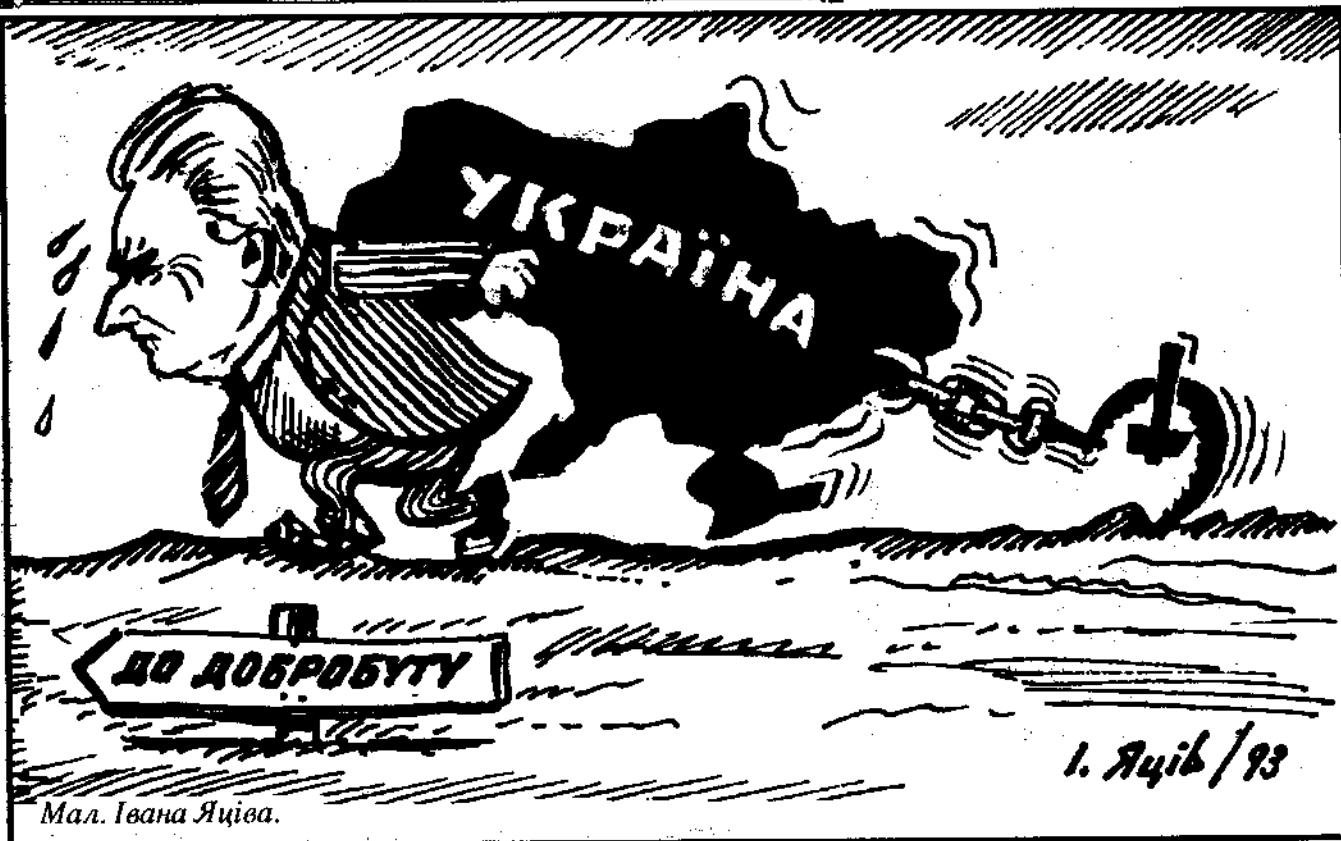
ка", у того всередині сидить маленький комуністик, хто ів "бублик" з корита, у тому причаївся великий комуняка. А ті, хто лише лизав та крихти підбирав — так і лишилися новою формациєю в історії людства, відомому як "гомосоветікус". Тому й господарюють в самостійній Україні, як і в "квітучому Союзі": хто поганяв червоною нагайкою, той тепер поганяє жовто-блакитною, а той, хто гнув спину, той і далі гне. А решта — грабують, спекулюють, шантажують, убивають — бо ж "демократія", воля для всіх! І всі чекають, що Захід поможе, дасть, позичить (безповоротно, як колись еСeСeСeРoви). 70 років співали в чергах "Ех, харащо в стране советской жить!", то ж зжилися з комунізмом, привикли, як уніяти до Риму, або руси до грецької віри після пересвячення в Почайні Сонечком Ясним Володимиром, або як хахли зріднилися з "Третім Римом" Москвою ("зачем делиться!"). Люди, які, як казав Гоголь, вигнали Христа на вулицю, думають, що зможуть жити по-християнськи.

Соб-Цабе.

KOBZA

- ВІДПРАВЛЯЄ ПАЧКИ В УКРАЇНУ, БІЛАРУСЬ, ПРИБАЛТИКУ, на КУБАНЬ вже чотири роки, понад 80,000 доставлених пачок
- ПЕРЕВОЗИТЬ КОМЕРЦІЙНІ І ПРИВАТНІ ВАНТАЖІ
- ВІСИЛАЄ ВЖИВАНІ АВТА Й КОНТЕЙНЕРИ
- ДРУКУЄ КНИЖКИ, ЖУРНАЛИ, БРОШУРИ за низькими цінами
МАЄ ВЛАСНУ ПОВНОСТЮ ОБЛАДНАНУ ДРУКАРНЮ В КІЄВІ

ДО ЗУСТРІЧІ В "КОБЗІ"!
3253 Lakeshore Blvd. West, Toronto, Ontario, M8V 1M3
Tel.: (416) 253-9314 Fax: (416) 253-9515

Ще раз дякую своїм спонсорам Зеленогії Галині Баган та Вам за "Всесміх", який дає можливість краще зрозуміти хто такі українці!

Читаю "Всесміх" і хоча бачу, що українці по той бік океану і культурніші, і цивілізованиші, але також "немирівці". Якщо ж хотіть за це називати буде розгнівається на Сьомика, то ось і відповідь: не звертайте уваги, для якого історія України, як Святе Письмо до Христа і після Христа, складається з історії України до 1933 року і після 1933 року.

А тепер трохи "кухи".
Я живу в селі, де живуть нащадки тих, хто приходив грабувати, а потім палити моєго діда. Бабуся жива (1906 р.н.) розповідала: Кінець 1917-го — початок 1918-го. Ше й більшовицького духу в нашій місцевості не було, а свої вже розперезалися. Грабували зеебільшого в неділю. Збираємося до церкви з татом (діти були вже без матері), рантом на подвір'ї тут під конем, постріли. Вриваються в хату, озброєні люди в масках, забирають рясники, одяг і зникають. Так було декілька разів. Забрали коня, воза, зерно. А вже як не стало чого краси, то спалили вночі хату. Прадід відізнав за 5 кілометрів у Броварках (Заможне) у одного дядька коня, у іншого — воза. Потім його застрелили свої ж. Всього то сказав: "Хлопці, ви ж ворвали з меню". Я навіть воду пив донедавна, з того ж колодязя, що і робичі відвідували моєго діда.

Це дещо скоже на сповідь, але не перед Богом, а перед своїми українцями.

Григорій Сьомик, село Заможне, Полтавської області

НЕМИРІВКА І НЕМИРІВЦІ

Є на білому світі неймовірно багата і неймовірно нещаслива країна Немирівка, живуть в ній, як ви вже здогадалися, немирівці, найпершим правилом яких є не миром діла рішати, а криком і сваркою.

Там, де два немирівці — чотири гетьмани, які спереду схожі на поляка, ззаду — на турка, справа — на татарина, а зліва — на росіянину. Кожен з віруючих немирівців хреститься по-своєму: один справа наліво, другий — зліва направо, третій взагалі не хреститься, але кожен переконаний, що тільки в його вірі Бог найкращий.

Кожен з немирівців зраджує і продає Немирівку по-своєму, і кожен вважає себе патріотом батьківщини, а якої — не задумується.

Немирівець заблукає між трьома осиками, але перекричить близького, щоб довести, що він наймудріший. Відніме останій кусок хліба у дітей і віддасть чужим, а

найлютішим ворогом вважає найближчого сусіду.

Немирівець цілується з прицмоком із сіоністом, анти-семітом, російським шовіністом, інтернаціоналістом, комуністом, фашистом, масоном, членом секти

свідків Іегови, але скажіть йому поцілуватися з українським націоналістом — відвернеться і сплюне.

Немирівець ніколи не забуває, що треба бити свого до тих пір, поки з нього не вийде такий дух, що чужі злякаються.

Немирівці переконані, що допомоги слід чекати зі сходу, з заходу, з півдня, півночі, із сузір'я Рака (як свиснуту), тільки не від самих себе.

Немирівець віддає перевагу силі, а не розуму, за принципом "сила є — ума не треба".

Бог любить Трійцю, кажуть два немирівці, що відсиділи в тюрмі, і саджають до неї третього.

Немирівець назве братом кожного, хто йому скаже, що він його брат, навіть якщо в того брата на голові ростуть ріжки, а ззаду теліпається хвіст.

Немирівцем можна вважати кожного, хто перед словом "Бог" ладен сказати три слова: Немирівка, слава, ганьба.

Григорій Сьомик.

**ДОПОМОЖТЬ ДЛЯМ УКРАЇНИ
ВИВЧИТИ ПРАВДИВУ ІСТОРІЮ РІДНОЇ
ЗЕМЛІ!**

Замовте цю книжку!

Можна замовляти необмежену кількість.
За Вашим бажанням на книжці буде поставлена печатка з Вашим іменем.

Лише \$5.00 за одну книжку!

Замовляти: Микола Мельник, 151 La Rose Ave., Suite 1007, Weston,
Ontario, M9P 1B3. Tel.: (416) 244-4808.

Адреса: Україна _____

Від кого: _____

Кількість примірників _____ по \$5.00 за один, всього \$ _____

Payable to Mykola Melnyk

Художник з Києва Вадим Шевченко серйозно вирішив зайняти місце у "Всесміху". Крім численних малюнків він почав присилати їй прозу (поки що зібрані ним оригінальні анекдоти — чит. нижче). З усього надрукованого останнім часом Вадимові найбільше сподобалася стаття про Оксану Баюл, передказана у "Всесміху" №21. Він навіть вирішив взяти участь у конкурсі — читайте в розділі "Нам пишуть" на стор. 17.

Ретроанекдот від Шевченка (не Тараса)

На бульварі зустрічаються два старі генерали.

— Пам'ятаєш, Колю, як нам в першу світову війну давали такі таблетки, щоб ми о бабах не думали?

— Ну як же, пам'ятаю. Такі рожеві.

— Так от, вони тільки тепер почали діяти.

• • •

1920 рік. На вокзалі. Натовп народу. Один в шкіряній куртці підходить до другого в шкіряній куртці:

— Товариш, ти комуніст?

— Так.

Пошепки:

— Скажи, де тут сортир?

• • •

Генуя. 1922 рік. Бенкет для учасників конференції. Чичерін бачить, як Красін кладе в кишеню дві срібні ложки. Показує йому очима: "Одну мені". Красін відповідає поглядом: "Сам візьми".

Чичерін роздратувався:

— Увага, панове. Хочу показати фокус. От беру я дві срібні ложки і кладу їх собі до кишені. А тепер товариш Красін вийме їх із своєї кишені.

• • •

Троцький пише заповіт: — Заспиртуйте мій мозок та надішліть до Москви.

— Навіщо?

— Мозок Сталіну, а спирт Рикову і Калініну.

ІЗ СЛАВНИХ ПОПЕРЕДНИКІВ "ВСЕСМІХУ": "МІТЛА", 1965 рік

ЕЙ, ЯБЛУЧКО...

(Цей фейлетон, хоч і написаний перед Другою Світовою війною, але й дотепер актуальний.— Ред. "Мітла". І через майже півстоліття також, — додає від себе "Всесміх")

Світ переживає тривожні часи. Кожний день грозить бурею, а то й градом у формі бомб та гранат, що побиває не колосся, а людські голови. Переживаємо і ми разом зі світом, бо поки що мешкаємо на т.зв. Землі.

Здавалось би, що у таких часах замовкнуть усі малі струни у наших грудях, а дзвенітимуть в один тон тільки ті велиki і сильні.

Ба! Але ми — українці.

Розмовляю я недавно з одним старим діячем, що на далекій Полтавщині провів діяльну молодість, а в Галичині доживає віку.

— Сорок років беру участь у нашому громадському житті. Бачив на своєму віку багато дечого, пізнав неодну людину, навчився неодного. І подумайте: щойно недавно прийшов я до дуже сумного заключення. Кожного разу, як над Україною збиралися хмарі чи заносилося на якусь велику зміну — тоді наші люди вишукували собі "яблучко". В 1905 році знайшли проблему: чи нам іти спільно з російськими революційними партіями, чи окремо, так сказати, як самостійна група. Тут земля горить під ногами, а земляки цілими дніми дискусії ведуть. Вислідом тих дискусій було те, що наш скромний таборець поділився спершу на дві частини, а опісля і на більше. Очевидно, прогавили через те неодин пригожий момент, закапостили не одну справу. Котили, так сказати, яблучко, то сюди, то туди.

Потім, у 1918 році теж повишукували собі проблеми і замакітровали ними голови. А події не ждали, минали нас, а вкінці зовсім минули. Принципіальні справи відходили на задній план, а всяка "чепуха" становила принципіальною. До горла люди дерлися, і кожний вірив, що за великі речі. А глянеш пині, з перспективи двадцять, чи скільки років, і сміх бере. Щоправда, гіркий він, як полін, але бере...

— Так значить, Степане Івановичу, посилення якоїсь гарячої дискусії над дрібними справами означає, що йде якась велика доба?

— Не мусить бути. Бо ми, бачте, любимо повсякчасно на дрібницях зуби ламати, язики стрепікати.

Я не є поклонником чужої пісні. Пошо? Маємо своїх, може навіть забагато. Але в данім випадку я за одну чужу пісню. Треба її час до часу поспівувати:

"Ей, яблучко, да куди катішса"...

Галактіон Чіпка.

У своїх "Листах" ("Всесміх" №21) А. Озимчак обізвав Володимира Товкача "міністром пропаганди московської імперії зла, капітаном КГБ та ворігом Воло-дерцею. Товкашеві!"

Ми попросили нашого активного автора прислати свою зітчу у формі КГБ та розповісти, як він дослужився у "глухому селі на Сумщині до таких високих рангів. Особливістю цього коротка відповідь.

Фото винесло пізнання, бо сучасної зараз нема, а посилати застаріле буде нечесно. Моя знаюма стверджують, що я схожий на В. Чорновола. Я з них єдиний, хто вже після одного року народження і однієї думки.

Я столюся в селі будинок культури, керую сільським народним хором. Мене друкують рідко. Так, що "Гей купте, обрате, оставаште!" ніде не надрукували. Тепер намагаюся "добезвонитись" до "Жмеринки через Нью-Йорк". Вважаю, що той вірш який сьогодні потрібен моему народу. Вірш "Крали й будем красти" говорить сам за себе. Якщо надрукуєте, то він діде до аресета своїми ногами, і канадським одноплемінникам буде з чого посміятися. Гумор в новому настільки доступний, що і в "Озимчак зрозуміє".

Живого долара признаюсь, ще не бачив, тому отримати гонорар у доларах вважатиму за велику честь.

Мені сподобався напрямок Вашого журналу, в якому з гумором говориться про дуже серйозне. "Всесміх" найбільше відповідає моїм творчим уподобанням. Ви вибрали найоптимальніший шлях до консолідації, до несмерущості світового українства — це шлях через нашу самокритику.

Нехай допоможе Вам Великий Бог, який наречти зглянувся над Україною!

Володимир ТОВКАЧ, с. Юнаківка, Сумська обл.

В ПЕКАРНІ:

хліб
торти
калачі
сирники
маківники
медівники
та багато інших
пекарських виробів за старими українськими рецептами.

Адреси:
739 Queen St. W.
Toronto, 368-4235

483 Bloor St. W.
Toronto, 922-5875

St. Lawrence
Market
Toronto, 366-7259

2199 Bloor St. W.
Toronto,
769-5020

Ресторани відкриті від 7 ранку до 1 ранку.

В РЕСТОРАНАХ:

борщ,
млинці,
голубці
м'ясо
вареники
налисники
салати
напої,
а також зустрічі з старими і новими друзями.

В МОЛОЧАРНІ:

М-Ц
ДАІРИ
сир,
молоко
сметана
йогурт, кефір
гуслянка.
212 Mavety St.,

Крали й будем красти

(Відкритий лист обурених селян до своїх обранців)

Що і думати не втамиш, і що тут казати...
Недовчались щось у вузах наші депутати.

Все питают та шукают: ой чого ж ми бідні?
І це ж треба... замахнулись на колгоспи рідні.

Про приватника й оренду розвели дебати...
Так прийдеться, зрозумійте, по живому рвати!

Гей, облиште цю нікчемну та дурну ідею,
Бо ж усі ми до колгоспу приросли душою.

Кожен тут за своє власне і за спільнє дбає,
Тут до рук "моє" і "наше" саме прилипає.

Вам цю мудрість не збагнути, в вас не та потреба:
Більші чипом беруть даром. Нам же вкрасти треба.

То й марудиця із ранку мукою святою:
Чи зерно "загнать наліво", чи мішок з мукою?

Як не вдастися щось пропити, а чи потягнути,
Дня, вважай, що не бувало, і ніч не заснути.

То ж вертаючись із поля до рідної хати,
Несемо хоч куль соломи, як нічого взяти.

Депутати-демократи, не дайте пропасти,
Бо помрем усі, як мухи: де ж ми будем красти?

Не для того (ми ще вірим) ви взяли мандати,
Щоб в житті останню радість у нас відібрati.

І вас, пане Чорноволе, просим скаменітися!
Протирайте окуляри, та пильніш дивіться.

Агроном і бригадир не стали панами,
Кожен з них тут свій у дошку й краде разом з нами.

А мудріший хто із нас, той прав більше має:
На роботі хто кого перематюкає.

А матюк наш! — дах здійме і летить до неба.
То ж якої вам іще свободоньки треба?

І це братство розігнати, чи загнать до ями!?
Встанем дружно всі на захист з вилами й граблями!

Не здамось! Назад ні кроку! Краще мертвим
власти,
Бо інакше жити не зможем. Крали й будем красти!

Від імені обурених — Володимир Товкач.

Гей нуте, братіє, вставайте!

Гей нуте, братіє, вставайте!
Проснись і кум, і сват, і брат,
Облиште пиво і скловайтє
Свій самогонний апарат.
Гайда в дорогу на світанні,
Гуцули, лемки і хохли,
Ми ж і тому вже не останні,
Що стільки вистраждатъ змогли.

Занурюй голову у діжку,
Водою свіжкою скропись,
Хоч раз тверезими у книжку,
В свою історію дивись.

Невже ж Україну козаки
Три віки кров'ю кропили,
Щоб ми, потомки-небораки
Безлямно, здуру пропили?

Та нас же знову, як дитину,
Навколо пальця обведуть,
І спину гнутимем до згину,
І дірку з бублика дадуть.

Посіють межи нами чвари
І всіх до прірви підведуть,
Гузноголові яничари
За безцінь кату продадуть.

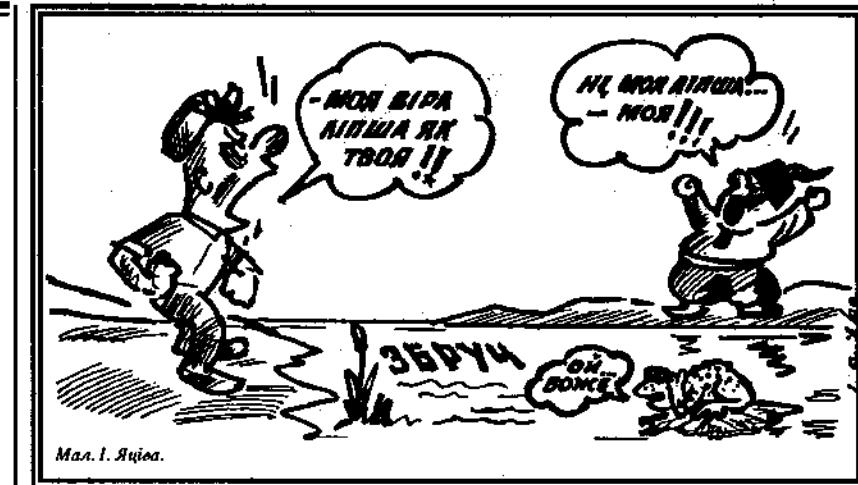
То ж хто не зрікся свого роду,
Які б завади не були,
Гуртуйся, хлопці, до походу—
Епохи дзвони прогули!

Вже час шукати Вашінгтона,
Творити сталь на булаву,
Свого Ейнштейна і Ньютона,
І конституцію нову!

Ніхто не виборе нам волю,
І не помолиться за нас,
Ніхто не подарує долю,
Самі знайдем! В дорогу час!

Володимир Товкач.

анкот анкот

СЕРПЕНЬ

Старожили кажуть, що такої спеки не пам'ятають уже понад двісті років. Двісті років пам'ятали, а на третій сотні склероз замучив.

По місту ходити неможливо. Дихати нічим. Мозок палає. Асфальт плавиться. Тут ніби пам'ятник комусь стояв. Уже нема. Розплавився, мабуть. Спека. Люди, мов сонні мухи, ледь рухаються. Повільно виходять з одного магазину, повільно заходять в інший. З трудом питаютися: "Скільки?" Продавці, було б трішки прохолодніше, "тисячу чотириста" сказали б. А на спеці не витримують, "два вісімсот" кажуть. На інстинкті тримаються:

Люди виповзають з магазина на вулицю, а там — задуха. Але чогось невистачає. Ага! Жебраки зникли. Куди ж вони поділися, супутники нашого життя? Ось вони, в затінку сковались, в карти перекидаються, спеку пересиджують. Глюхонімий лає сліпого, за те, що дурить. Безрукий роздає. Четвертого чекають. Безногого. А ось і він, ледве ноги волочить.

Попити б чогось. Кваску-у... Ну, нема квасу, водички б якої. Що за міраж? Ні, таки на розі водою торгують.

— Почім вода?

— Шклянка — тридцять.

— Давай!

— І вода двадцять. Разом шістдесят.

Почувши ціну, поруч зі мною громадянин упав. Цінотепловий удар. Лиш мертві уста шепнули: "Вдові... загашник... за батарею опалення..." Почувши про опалення, ще двоє на землю гримнули. Зробив би "загашник" за холодильником, жити могли б...

Швидше б зима. І щоб батареї опалення не працювали. Благодать!

Н. Балюк, Г. Архаров.

ЖЕНИХ-АТЕЇСТ

Прийшла дочка із побачення, сіла і плаче. Мати питає:

— Чого ти плачеш? Чи не посварилася бува з Іваном?

— Ні, матусю, він хоче мене сватати, але я не можу вийти за нього заміж, бо він — атеїст! Він не вірить ні в рай, ні в пекло.

— Ну, щодо раю, то я обіцяти не можу, — сказала мати. — А от в пекло він скоро повірить, як поживе в нашій сім'ї!

Іван Яців.

Підглянуто Петром Шваркою

У нас є Київ — і в них є Київ;
У нас є Шевченко — і в них є Шевченко;
У нас є Кравчук — і в них є Кравчук;
Чому б не перезвати ще старечий дім імені Франка у Торонті на Могилянську Академію?

• • •
Якщо хтось думає, що на Україні не знають, як виловити національних злодіїв, то він дуже помиляється. У цілім світі для злодіїв існує одна й та сама конституція: злодій у злодія ніколи не вкраде.

Уявіть собі, що на Україні виловили і посадили за грати усіх злодіїв. Як тоді президент і його уряд вправдають перед цілим світом наше зубожіння? А так можна крутити світові голову, що хліб, бензину, масло — все-все покрала мафія.

• • •

В Америці розлилася лише одна річка *Micicípi* і наробила багато лиха. А в нас у Торонті ллються і ллються ріки сліз тих, хто на телевізії просить подати лишень на одну цегlinu для старечого дому. Пан отець кучерявий запевняє, що одна наша цеглина зупинить цілу ріку сліз. А президент Клінтон спеціально іздив на ріку *Micicípi* та ніц не міг вдіяти. Щоб то було покликати торонтського отця з цеглиною!

• • •

Шановна громадо! Я не мислю, щоб ще які народності у Канаді були так загосподарені, як ми. У самому Торонті є 14 українських церков. Майже при усіх церквах є школи і садочки. Правда, що на деяких парохіях перестали родитися діти з причини полющену, але на місце тих садочків зараз же позакладали кредитівки. Ресторанів то аж забагато — де си не обернеш, там борщ і перогі. Склепи, хори, здуті оркестри, старечі domi з цвінтаями... Навіть вже маємо двох єпископів, що жодна парохія не може цим похвалитися.

Але, шановна громадо, ніхто не подумав над тим, аби збудувати для українців порядний дім вар'ятів. Чому наші заслужені вар'яти мають поневірятися в ангельськім "Крейзі Гавзі"?

На директора такого дому можна призначити кожного, хто дотепер був головою якої-небудь нашої організації.

Хтось може спитати, яка різниця між старечим домом і дімом вар'ятів? Скажу. Як хто хоче потрапити до старечого дому, а має, приміром, фарму, то мусить зараз її на той дім записати. Тоді газета "Вільний шлях" напише, що ти був чоловік з розумом і що розумів потребу твої організації.

Зато як хтось змінить свою думку і хоче звідти піти, тоді управа голосить до уряду, що той чоловік є "крейзі" і його треба дати до дому вар'ятів.

У домі вар'ятів, який ми повинні збудувати, буде цілком інакше. Як ми вже кого приймемо туди як вар'ята, то до самого кінця ми йому того титулу не заберемо, і на цвінтар пойде як вар'ят, а не інакше.

Ваш — Петро ШВАРОК.

**НАЙСВІЖІШІ НОВИНИ —
ТІЛЬКИ В ГАЗЕТІ**

УКРАЇНА
ISSUE AND THE WORLD
Незалежний
тижневик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА \$ 45.00
Адреса: "Україна і світ", 40 High Park Ave., #1004, Toronto, Ontario, M6P 2S1
Tel.: (416) 604-4248;
Fax: (416) 762-2206

Популярна газета "Україна і світ" взяла за моду друкувати "Українку тижня". Спочатку друкували портрети усіх вродливих і неодружених торонтських дівчат (на жаль, не подавали адрес).

Коли незаміжні кінчилися, перейшли на одружених (може іхній шлюб був хистким?)

Тепер почали друкувати гарних і нежонатих хлопців (теж не вказуючи адрес). Коли і цей ліміт вичерпався, кого тоді друкуватиме "Україна і світ"?

Всеволод Магас пропонує друкувати ті ж самі знимки, тільки обернувшись їх вверх ногами.

BROADVIEW AUTO SERVICE

Collision, Fender Work, Towing

(416) 463-8422

146 Broadview Avenue, Toronto, Ont.
M4M 2G2

40 літ направляємо
чужинцям,
час би вже своїм!

Власник ПІЛІП БІДУЛА

ПРОВАЛ УКРАЇНСЬКО- КИТАЙСЬКОЇ СПІВПРАЦІ, або Покривдені меншини

Мій сусід Чінг мешкає зі мною на тій самій вулиці, але номери наших домів різні: в мене 69, а в нього, навпаки, 96. Саме це і стало середником нашого знайомства і щирої співпраці. А допомогла нам у тому наша листоноша.

Якось у моїй поштовій скринці опинилися китайські газети. Я покрутів іх туди-сюди, але нічого, крім адреси Чінга, прочитати не зміг. Як же радісно всміхнувся пан Чінг, коли я підійшов до його дверей зі жмутом китайських газет. Він запросив мене зайти в хату і вказав рукою на стіл, де лежали українські газети.

Ми обидва посміялися на різних акцентах і стали балакати, як два натуралізовані американські громадяни — про високі податки, які ми, як чесні трудівники платимо. Але будучи одночасно вірні своїм першим батьківщинам, понарікали, що задоволення від своєї чесної праці і високих податків не маємо, бо за наші гроші Америка допомагає усому світові, але не Україні з Китаєм. І ще понарікали на американську державну пошту, гіршої за яку, мабуть, у всьому світі нема. Свідчення тому — плутанина з нашою кореспонденцією.

І ми постановили стрінутись з нашою листоношою.

Не маю знімки, щоб показати, як виглядає наша листоноша. Тому коротко опишу її портрет. Уявіть собі велику дінню, на яку покладено інші діні, а на самому верху ще одну круглу дінню. Уся вона чорна, лише зуби білі. Має куці ноги і короткі руки, але язик у неї дуже довгий, бо сказала нам обом, що як ми не задоволені Америкою, то щоб забиралися туди, звідки прибули. Це нас розгнівило і ми з сусідом поїхали на пошту скласти зажалення. У поштовому віконці з'явилося знову чорне обличчя, вислухало нас і безцеремонно послало нас — ні; не до Китаю й України, звідки ми прибули, а трохи ближче — до українських і китайських видавництв, які нібито не висилають нам газет, бо пошта, мовляв, працює бездоганно. Ми з паном Чінгом хотіли

Малюнок Івана Яціва.

сказать управительці, що ми про все це думаємо, але я ненароком глипнув на стіну, де був великий напис, який попереджав, що не вільно напастувати державного службовця. Правда, там не було напису про "покривдженіх меншин" і дискримінацію, але ми добре пам'ятали про це.

Ми повертали додому і згадували добре старі часи, коли пошта затруднювала бувших військовиків, а не "покривдженіх".

Панько Ціплю.

АНЕК ДОТ

НЕ БУДЕ ВДАЧІ
Збирався чоловік на полювання. Посідав добре, торбину харчів прихопив і вийшов з хати. А вслід йому жінка гукає:

— Степане, ти ж рушницю забув!

— Ат, не буду вертатись, бо удачі не буде.

ТАЄМНИЦЯ

— Я думаю, що Гаяля тримає у таємниці свої заручини.
— Іще як! Навіть її наречений про це не знає.

ПРИЄМНІСТЬ

— Приємно дивитися, як дружно люди працюють.
— А ти чого не працюєш?
— Щоб не втратити працює бездоганно. Ми з паном Чінгом хотіли

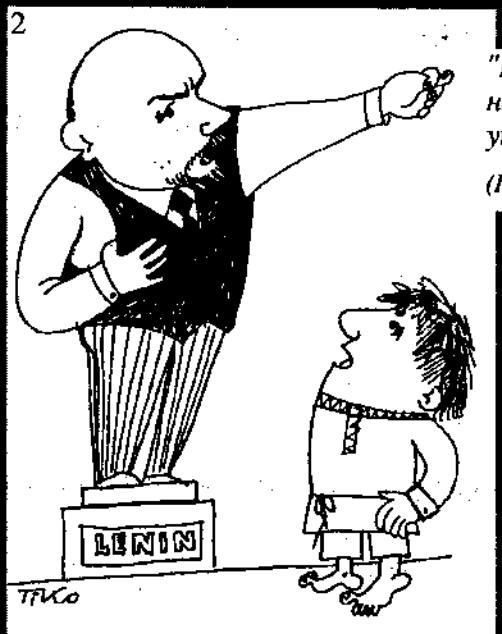

Два роки демократії: КУДИ Ж НАС НІБЕС?

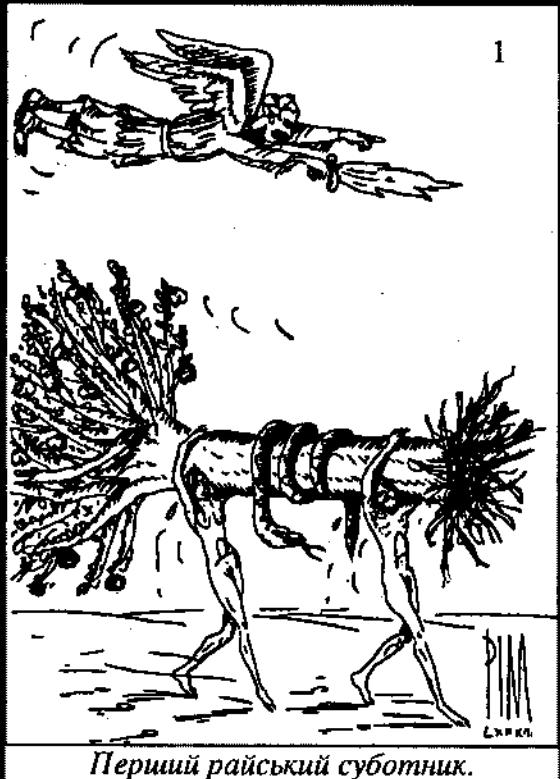
ВЕРНІСАЖ

Хто з колишніх підсоветчиків не пам'ятає так званих "Ленінських комуністичних суботників"? З легкої руки Владіміра Ілліча, якою він підтримував колоду на будівництві чогось там, кожного року 22 квітня кожен мусів безплатно відпрацювати на "святі праці". "Свято" було настільки "добровільно-примусовим", що коли б ви з якої причини не вийшли на "свято" цього дня, то вас могли б вигнати з роботи, позбавити квартири і взагалі звинуватити в підриві системи — з усіма наслідками.

Але, думаетесь, що все почалося не з 1922 року, а значно раніше, ще до сотворення світу. Людина зробила щось погане і за це Бог вигнав її з раю і змусив увесь вік нести свою колоду. Вождь пролетаріату запозичив цю ідею, як і багато чого з Святого Письма, — і з тих пір понесло...

"І Ленін Великий
нам путь
указав"
(Із "Гімна ССРС")

Перший райський суботник.

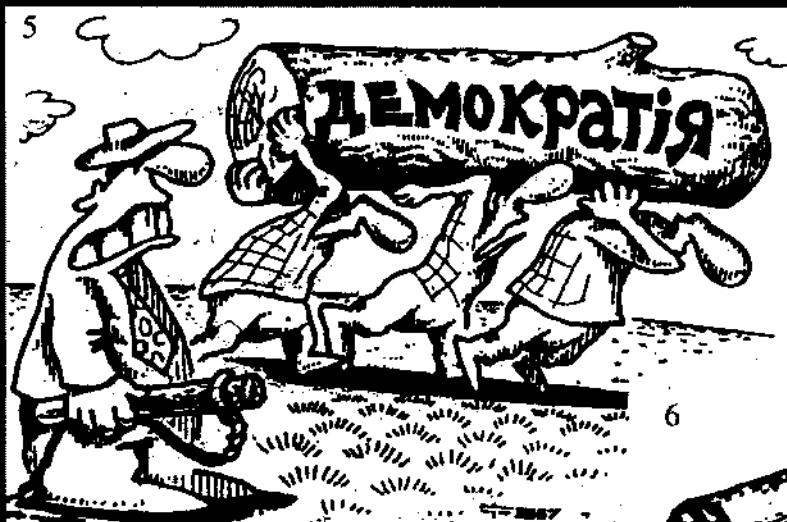

Суботник начальника і робітника.

Постреволюційний суботник. Різали, щоб
приготувати колоду — СИМВОЛ ПОБУДОВИ
СУСПІЛЬСТВА.

Утворилося багато начальників.

Демократичний суботник.

Суботники в сучасній Україні.

Урядовий суботник. На що сьогодні перетворюється ця "колода": на символ влади чи на фігуру з п'яти пальців (як на мал. 2)? Доживемо до третьої річниці — побачимо...

Пітсбург український

Українці Пітсбургу інколи жаліються на свою долю: от якби тоді, сто років назад, кажуть вони, в цих краях осідали великі птиці, яких би здобутків ми досягли б! Хоча б один лікар чи адвокат, вивчений у Краю. А то все сама робітня. Ішли на фабрики, в сталеварні та копальні і швидко асимілювалися, не маючи престижу серед професіоналістів. Тому мова збереглася на рівні "Слава Ісусу Христу" та регогі. Але громада живе і діє, і якимось дивом люди пам'ятають, що вони українці. Спробуйте сказати молодому, надзвичайно активному в українській громаді Миколі Котову, що він не українець. Відчайдушно боронитиме своє походження в четвертому чи п'ятому поколінні, хоча слова по-українському не знає.

Набудували церков (тільки в західній Пенсильванії 32 парафії), кілька кредитівок, є Ukrainian American Citizenship Club (назву якого ніхто не може перекласти на українську мову); дві ліги молоді, православну і католицьку (две — щоб змолоду вчилися протистояти одні одним, як і всюди ведеться в нашій громаді); Українське Технологічне Товариство — гордість громади; не так давно при університеті Пітсбургу перед 20 інших національних кімнат з'явилася українська, на яку легко зібрали \$250,000. Минулого року понад 500 осіб із свічками пройшли вулицями Пітсбургу в пам'ять про голодомор в Україні. І це вам не в "багатокультурній" Канаді, де політика уряду ніколи не дасть вам забути, що ви — етнічна меншина.

Пітсбург не дуже бавиться в титули. Тут ніхто не називає одиного "пане магістре", "пане докторе", "пане президенте", "пане отамане", "пане полковнику". Народ пам'ятає своє скромне робітниче коріння. Хоча це не значить, що тут нема "умів". В Пітсбургу, як і всюди, є свій список "достойників". Михайло Корчинський, інженер по металургії, голова Комітету Допомоги Україні, часто їздить в Україну. А недавно побував у Сибіру (в дитинстві як син члена першого українського уряду "втратив шанс" поїхати туди по "безплатному квиткові"); Катерина Довбенко викладає українську мову в університеті; Анна Конецька, голова Пітсбурзького відділу Союзу Українок імені Ольги Басараб; Марта Пісецька-Фарлей очолює Комітет Допомоги Дітям Чорнобиля, два роки тому, організувавши збірку і назбиравши \$85,000 та діставши безплатно багато медикаментів, їздила з лікарями в Україну.

Торонто гордиться своїми журналістами в канадській пресі, зате Пітсбург має одного, який, може, вартий торонтських п'ятьох. Це Богдан Годяк із Pittsburgh Post-Gazette. Він не тільки якимось дивом зберіг гарну українську мову, а й набрався сміливості іхати на Україну давати журналістські семінари тамтешнім газетярам, щоб навчилися писати коротше і по ділу.

Є своя преса, хоч і скромна: UTS Newsletter (буллетень Українського Технологічного Товариства,

яке очолює Дебора Сірко) та The Pittsburgh Ukrainian Bulletin. Із завидною відданістю і за свій кошт їх видає молоде подружжя (до того ж мішане) Гіларі і Глорія Кіналь.

Найбільшою гордістю українців Пітсбургу є їхня радіопрограма. Всі оголошення — посмертні і ювілейні, всі збірки, вістки про Україну, які оминає американська преса, і звичайно — рідна пісня, щонеділі дівчі на день лунають по радіо Михайла Комичака. Ми не можемо гарантувати, що це найстарша українська радіопрограма на західному континенті, але підозрюємо, що так. В 1950 році Михаю Комичаку, що працював інженером на радіостанції WPIT, разом із своєю дружиною Анною — вірною помічницею в усіх українських справах, вирішили заснувати радіо рідною мовою, що все більше і більше зникала. То була щаслива хвилина для української громади Пітсбургу. Дехто вважає, що радіо Комичака порятувало їх від повної асиміляції. Воно вдихнуло життя в місцеве українство і вже 43 роки тримає громаду вкупі.

Є також радіопрограма "Христос між нами", яку веде монсеньйор Михайло Польовий.

...Була неділя, середина липня. Сонце в Пітсбургу пекло немилосердно. Підвечір до церкви св. Юра почали з'їжджатися авта — на бенкет-збірку фондів для чотирьох юнаків і дівчат, що хочуть студіювати українську мову у професора Катерини Довбенко.

Коло будинку сеньорів на лавці із застиглими лицями сидять кілька старших вдів і вусата сестра-служебниця. "Добрідень", — вітається. Радісно кивають головами. "Ви українці?" "Так, так!" — ще радісніше закивають. "Ось "Всесміх", почитайте для розваги", — кажу. Беруть в руки із страхом, ніби бомбу. Дивляться картинки. Лише одна пані знайшла матеріал до душі — рекламу торонтського ресторану Future Bakery. Раптом вона радісно вигукує: "Вареники! Вареники! Я прочитала!" Інші підхоплюють з благоговінням: "О, Вареники!", насідаючи на англійське рокочуче "р".

В Українсько-Американському Клубі в танцювальному залі, завішаному американськими прапорами, під музику, схожу на гопак, стрибають любителі аеробіки. А в барі кілька чоловіків англійською мовою з галицьким акцентом на весь голос "будують" незалежну Україну. У Пітсбургу — як і всюди в нашему світі!

R.G.

Особливе медично-шпитальне забезпечення для новоприбулих; страхування життя і здоров'я людей, будинків, авт., бізнесів

PALLADIN
INSURANCE LTD.

97 Six Point Road, Etobicoke, Ontario
(416) 239-7392

Минулого року до редакції зайшов молодий чоловік, який мав романтичну зовнішність і цікавився казками. Це був Дені Іванишин з міста Самерленд Британської Колумбії. Він збирає українські й англійські казки й оповідки, щоб видати їх окремою книжкою для дітей. Але Дені не тільки збирає, а й сам пише історії з староімгрантського життя, свідком яких, він, звичайно, не міг бути. Багата удача! Його батько перекладає твори сина на українську мову і виходить таким чином сімейний казковий бізнес.

Серію "Вуйко Юрко", яку ми починаємо друкувати з цього числа, Дені Іванишин люб'язно дарує читачам "Всесміху". Дякуємо!

Дені Іванишин I. ВУЙКО ЮРКО І ЙОГО КУЛЬТУРНІ СВИНІ

Вуйко Юрко... Чи хто із вас чув щось про нього? Я особисто ніколи з ним не здібався. Може він іще живе? В усякому разі, звали його Вуйком Юрком по-нашому і Онкл Джорджі або щось подібного по-англійському. Не знаю де він жив, але люди говорили, що він всюди бував.

Розказували, що вуйко був кремезний чоловік, велетень, а дехто згадує його аж не такого й велетня.

Перший раз я почув про нього ще малим хлопцем, коли ми із моїм дійсним вуйком Ярославом, повезли свині на продаж. Його свині були дуже бешкетливі та всюди лазили по подвір'ю. Він не міг їх втримати у загороді, бо вони все рили лази та вилазили. Він навіть збу-дував кучу для них на зиму, та вони дах на кучі з'яли ще перед тим, нім сніг впав.

Помагаючи вуйкові Ярославу із свиньми, я почувався досить гордим, бо робив так як гейби дорослий, а до того, свині були чомусь

дуже спокійні цього дня. На це і звернув увагу купець та й запитав, чому вони такі тихі та смирні, чи не буде з ними клопоту потім? На це мій вуйко сказав, що вони такої інтелігентної вдачі. Насправді ж він десь чув, як то Вуйко Юрко робив із своїми безрогими, та й рішив і собі те спробувати. Але спочатку трохи історії.

Вуйко Юрко робив самогонку, і то дуже добру. Вона мала найлучший смак, чиста як слюза і міцна, як холера. Про нього й пішла слава по цілій околиці. Одного вечора він мав варити брагу. Він тримав її в стайні, бо там тепло було, а "апарат" до варення був захований в корчах. Почав ладувати бочівки на санчата, щоб завтра раненько завезти там де він мав те все виварити. Нараз він почув голоси, глянув на двері, а то "монтаки" приїхали на конях до його дому. Агій! Що

тепер робити? Де брагу заховати? А ці монтаки хитрі: вони скоро її нанюхають. Вуйко Юрко враз побачив жолоб для свиней недалеко стайні, та й вилляв усю брагу туди.

Поліцай привели його жінку Доцьку до нього, бо їх перше побачила, і кажуть: "Ми знаємо, що ти робиш горілку, і ми приїхали обшукати твою фарму. Думаємо, що ми вже цей раз тебе зловили." А Вуйко каже: "Добре, ідіть і шукайте. Я не маю нічого до сковання."

Шукають, лазять всюди, і в стіжках сіна, і в купі гною риоться. Нарешті поліцай переконались, що нічого не знайшли. Вуйко запросив їх до хати і почав чашевати чаєм. Монтаки від'їхали, а господарі пішли спати.

На другий день рано його жінка Доцька пішла годувати кури. Дві мінuty пізніше влетіла до хати із криком: "Юрко! Ходи скоро! Всі свині поздихали!" Він скоро настягнув штани і побіг до хліва. Справді, всі свині лежать покотом, лише одна, що підійшла до жолоба із водою, запхала рийку і п'є що може!

Вуйко підішов до одної "здохлої" та й штуркнув ногою. А вона хруньнула та блимає одним оком. Підійшов до других — а вони всі такі. Нараз блиснуло йому в голові: побіг до жолоба з брагою — а він порожній! Свині з'яли всю брагу і тепер лежать цілком п'яні! А головне — смирні, так би мовити, культурні свині.

Відтоді Вуйко Юрко все так робив із свиньми, коли возив їх продавати.

Зате мій вуйко Ярослав все мав клопіт із свиньми. Отож мусів якось цьому зарадити — і став також упоювати їх брагою.

... Тепер, ніхто не робить самогон, а в "лікер шторі" горілка дорога. То мій вуйко більше не тримає свиней, самі лише вівці. Бо вони й без браги дурні.

Нам пишуть

Шановні! Достойні!

В попереднім номері ви намалювали якогось страшно комічного осібняка і підписали, що це М. Костка-Понятовський. Бачу, що у вас буйні фантазії, але бійтесь Бога, спаса небесного, більше такого не робіть, не робіть з тата вар'ята. Ну, але цей гріх я вам відпускаю, хоч я не священик.

А бувало колись на божім, грішнім світі, в біблійній батьківщині, що гріхи людям відпускають козел. Аякже... рогатий козел. Грішили тоді люди без тями, не боялися Бога ні пекла, то богослужителі брали їх з легкої сторони. Вони казали дати собі козла, грішників уставляли рядом, тоді того козла провадили попри них, а кожний грішник обома долонями його погладив, і гріхи без гвалту, без крику пересувалися з цього на козла. Хитро-мудро,

невеликим коштом.

Не треба й казати, що після того тому козлови місця на світі вже не було. То ж служителі з милосердя його вбивали, шкіру з гріхами сплюювали, ну а м'ясо вже залишалося ім за їх сервіс. Так і пішла про козла по світу слава. Ще й досі, як хтось постраждає за чужі гріхи, то його називають козлом відпущення.

До побачення ся
М. Костка-Понятовський.

Шановний пане

Костко-Понятовський!
Не маючи Вашого портрета, ми доручили комп'ютерові намалювати фоторобота на підставі Ваших оригінальних творів. Отже наш містєр МакЛітоши, маючи пам'ять у 80 мегабайтів, що значно більша за

нашу, і зобразив такого собі "українського мачо", який не боїться ні кари Божої, ані гніву читачів "Всесміх". Бо найбільш побожні з них пишуть, що через Ваше свавільне трактування Святого Письма перестануть передплачувати "Всесміх". Ми підрахували втрати і вирішили, що з вашого козла теж можна мати молоко. Тим більше, що Ви ось прислали новий твір "Один божий понеділок", з життя пенсіонерів у Торонто. Коли ми його почнем друкувати, то багато хто впізнає сам себе, бо прізвища справді тільки трохи змінені. Боймося, що після цього "Всесміх" оголосить себе неприбутковою організацією і стане видавати посвідки до податку за щедрі пожертви.

Редакція.
(Читайте на стор. 21)

Щоб Ваша посилка прийшла в Україну швидко, надійно до рук адресата — звертайтеся до фірми

МІСТ-КАРПАТИ

ВИСИЛАЄМО
літаком і кораблем

КОМПЛЕКТУЄМО
ВИСИЛАЄМО

РОЗШУКУЄМО

пакунки з новим і вживаним одягом

продуктові пачки

рідини в Україні та завідуємо спадками

ДОСТАВЛЯЄМО
до рук адресата

ЛАГОДИМО

ДОГЛЯДАЄМО

гроші \$

запрошення, забезечення відідувачів

встановлюємо надгробкі пам'ятники

ПРОДАЄМО І ВИСИЛАЄМО за найкращими цінами:

побутову техніку, автомобілі, ТРАКТОРИ, будівельні матеріали, будуємо хати і апартаменти

Звертайтеся за каталогом на адресу:

MEEST-KARPATY

120 Roncesvalles Road, Toronto, Ontario Canada M6S 2Y3

Tel.: (416) 761-9105 Fax: (416) 761-1662

Дорогенька редакторко!

Хвалю за відвагу! Справді бо видаєте журнал українською мовою в ситуації, коли "читацький ринок" щодалі звужується, бо старі відходять, а набуток молодих втрати не поправляє, — це подвиг!

"Всесміх" мені подобається. Але дещо вразила мене 14 стор. в №21, де розбалакування Махорки-Дітьковецької подано густо пересипаним підкарпатським суржиком на подобу унікальному Грицеві Зозулі в "Лисі Микиті". Царство небесне! Гриця Зозулю воскресити годі.

Діялектизмів в нашій мові є і будуть, але не суржик Гриця Зозулі. Вистачить того, що цю "русинську мову" популяризує П. Магочій, пропонуючи її для "суверенної держави в Карпатах".

З повагою

А. Юриняк, Лос Анджелес.

Дорогий пане Юриняк!

Мова старого Махорки мусить бути збережена, як і ті писанки та вишиванки в музеях Канади й Америки, бо це показує світові поступ української нації на Заході за сто років.

А щодо визнання моєї праці як подвигу, то була зворушена до сліз. Може ці Ваші слова дійдуть до вух генерала Муляви і він також нагородить мене хрестом з мечами. Я б тоді, за зразком газети "Свобода", почепила б його "на повну грудь".

З належною повагою — редакторка.

До шановної
Місис Редакторки.

Кажу галлов вам
Місис Редакторко і дуже си дивую, що
так багато було написано в останніх
магазинах "Всесміх" про свині і
свинство. Мушу си погодити з тов місис
жи є заскоченов, а се є місис Мак. По єї
фамілії бачу жи вона є скотського роду
то розуміє си жи той чоловік жи так
нефайно писав про вас Місис
Редакторко, є може хорій на нерви, або
біду з горівков має.

Хочу в сисім листі також похвалити
артистичного маляра Магася за те що
так смішно показав старого жовніра,
дивізійника як си він постарів і лізе
драбинов на стару кобилу. З сего моя
стара дуже си сміяла бо казала що то
про мене намальовано бо казала що
тепер я є такий вояка жи навіть на
кобилу ни годен залізти. Було би файно
якби сі дивізійники дали Магасьови яку
стару медалю, бо всі тепер по педисети
роках знов медалі одержують і бенькети
мают. А Магася можна би взети до
Фучера на вечеру або бодай кави йому
купити. Чи ж не заслужив чоловік?

А на маляра Джана Яціва у 23-тім
числі я трохи розголостився. Він так ніби
з мене і моєй старої змалював образ. Так
би то вона кричить жиби я хату замів і
ніц не респектує моїх заслуг.

З повагов до Вас і до вашої
видавничої колегії   *Майк Махорка.*

Лист до Майка Махорки.

Уважаємий містер Махорка!

Пише до Вас молодий емігрант до Канади. В первих
строках свого післяма хочу попросити ізвінення, що
язик мій не такий чистий, як Ваш, бо я жертва
русифікації. За три года в Канаді я звик говорити
тілько по-англійськи, хоч до сіх пор никогода на
ньом не говорив. Але жизнь заставила. То ж родну мову ні там, ні тут не було можливості вивчити.

Я не знаю, до кого обратитися з своїм вопросом.
Я щитаю, що Ви людина у почтенному возрасті і
должни багато знати. Мене мучить один вопрос. Чи
має право на существование Комуністична Партия
Советского Союза. Президент Кравчук по телевізорі
казав щось таке. Но я не все поняв.

Я у Союзі був молодим комуністом. А як
началась борба за демократію, то я не знов, що
делать. Мати сховала мій партійний білет за ікону
— на всякий случай. А я вирішив податись за бугор,
так надьожнє, поки там страсті-мордасти да всьо
такое. А що тепер делать як партію возобновлять?
Я так думаю, як Кравчук повернеться в партію, то я
мені не страшно. Но з другої сторони, я тепер
виходить предатель родини.

Откровенно, то мені з Канади возвращаться не
хочеться. Мені їх тут неплохо. Як реф'юджі я
заслужив на велфер, ще коешто закалимлю. Жити
можна. Да дело в тому, що мені можуть отказать
остаться в Канаді, бо там тепер демократія. От і
получаю лабірінт, з якого нема вихода.

Я обращається до Іміграціонної Служби, але вони
там нічого не знають, тільки гроши напрасно
получають.

Якщо у Вас є ответ, то буду дуже благодарний.
З уваженім   *Скур... (нерозбірливо)*

ВІДПОВІДІ НА КОНКУРСНІ ЗАПИТАННЯ

(Стаття про виступ Оксани Баюл, "Всесміх", №21)

Хоч я не "старий імігрант" і не "новоприбулий", і взагалі ніколи ні в
Канаді, ні в Америці не був, але сподіваюсь виграти передплату на
газету "Свобода".

Вадим Шевченко, Київ.

Отже, мої відповіді:

1. О. Баюл здобула світовий чемпіонат тому, що виступала у
новому для України виді спорту — штучній ізді на лижвах. Досі
виступали лише на ковзанах;
2. Баюл справді перша чемпіонка, бо досі змагання з штучної
ізди не проводились;
3. Унікальність виступу Баюл була в тому, що вона виступала
на леді. Це небезпечно, як для спортсменки, так і для леді.
Відтепер традицією у цьому виді спорту стане хреститися на
повну молоду грудь.
4. Баюл як переможець чемпіонату перша привезла на Україну
нагороду примата. До неї у 1927 році за перше місце давали
горилу, а в 1952-му — шимпанзе.

ДЯКУЄМО ЗА ФІНАСОВУ
ПІДТРИМКУ "ВСЕСМІХУ"

Букач Федір	\$10
Васильчук А.	\$20
Ганачівський А.	\$20
Дачишин Софія	\$10
Іванюк Ольга	\$25
Кобаса А.	\$10

Чи не скінчилася
строк Вашої
передплати?
ПЕРЕВІРТЕ!

(на адресній наліпці в останньому
рядку)
Не залишайтесь без гумору цієї
осені. Це погана пристметя.

Сотиричні лініатори

Лев Гірш

СЛІПА ЛЮБОВ

О милий, любий мій онуче,
А він, немов іjak,
колючий.

ЯКА ПРИЧИНА?

Микола сів на шию тата,
Тому останній став
горбатим.

ДОЧКА-ЛИСИЧКА

Щодня цілує тата й
неньку Ната,
Бо продовольчим
складом стала їхня хата.

КОЛИ ВАМ ТРЕБА ДІЙТИ ЗГОДИ У СПРАВІ СПАДКІВ, РОЗПОДІЛУ
МАЙНА, ОФІЦІЙНОГО СТВЕРДЖЕННЯ ЗАПОВІТУ — ДОВІРТЕСЯ НАМ!

We can assist you in matters of Estate administration in the following ways:

- arrange for probate of the Will
- attend to funeral arrangements, if so required
- distribute the Estate to beneficiaries according to the terms of your Will

For further details about our services please contact our Estates Administration Department located at:

2271 Bloor Street West, Toronto, Ontario, M6S 1P1
Tel.: (416) 763-2291

НЕ ТОЙ ПІВЕНЬ

(Закінчення з стор. 2)

vas, що чим більші накладе на вас податки, тим краще вам житиметься.

Європейські фони, сери, лорди та інші фінансові кругії пропагують знесення міждержавних границь і запровадження спільної валюти. Так звана "велика сімка", по порожніх кишенях якої вітри віють, обіцяє мільярдові суми допомоги збанкрутівованому на всіх фронтах Вані, який з ножем за спину і собі пнетися в культурне товариство. Кожний переконує інших в конечності згоди, миру і співпраці. Треба, мовляв, тільки якось домовитись, договоритись.

А ти сидиш у м'якому фотелі, підсміхаєшся під вусом хитро. Бо ти знаєш: не домовлятися. Ніколи у світі! Причина проста. Спільної мови ж у них нема. До спільної мови треба привикати змалку, ще перед тим, як вимовити своє перше "ма-ма". Вони, може, й домовилися б, якби їхні батьки і батьки усього світу приувчали своїх дітей називати ті самі поняття тими самими словами.

На жаль воно не так. Наприклад, наш український Тарасик, ще рачкуючи, навчився від батьків, що собачка каже "гав-гав", а свинка "хрунь-хрунь", або "рох-рох" (поросята у нас також розділені між собою, як і все в українській громаді). В той же час за Атлантичним океаном рачкуючий Джиммі привикає до того, що собачка каже "арф-арф", а порося "ойнк-ойнк".

Як же тоді сподіватися, що Тарасик і Джиммі, ставши колись дипломатами чи міністрами закордонних справ, знайдуть спільну мову?

Дехто, може, ще пам'ятає з безжурних дитячих літ, коли досхід сонця з перелазу за стодолою будив нас півень українським бадьюром "кукуріку-у-у!" Чи можете ви повірити, що заокеанський півень кричить (вибачте за слово) "кака-дуудл-ду-у!" Чого ж тоді дивуватися, що поїхавши на Україну Юрко Кущ розбалакував про незалежність, а в Америці Джордж Буш називав це "згубним націоналізмом". Не той видно його півень будив там і тут.

Харiton Подъобаний.

Головоломка для консула

Мал. В. Мараса.

Генеральне Консульство України в Чікаго розташоване не в якомусь там спеціально збудованому й неприступному домі з телевізійними очками на брамі та вартою при дверях, а в рідному Українському Культурному Центрі. Заходить хто хочеш — двері настіж, а в дверях — усміхнене обличчя консула. Чому, ви думаете, пан генеральний консул Анатолій Олійник завжди веселий? Тому що в нього весела робота. Інші люди всякі там головоломки, кросворди вирішують на дозвіллі, а пан Олійник — в робочий час.

Ось і ми підглянули одну

таку головоломку і переписали майже за оригіналом.

"Вельмишановний пане Консуле! Ми дві родини Капшук і Пацяк хочемо іхати на весілля на Україну, бо для цього одержали запрошення.

1. Весілля на Україні відсунуто до осені, бо Орест Форест не міг забезпечити літунських квитків.
2. Орест Форест є сином п. Пацяк по третім мужі.
3. П. Сливка їде до

свого брата. П. Стручок до сестри по батьковій лінії, а п. Бочок до брата дочки.

4. Сливка їде тому, що іде Бочок, бо вони мають на Флориді спільне мешкання.

Бочок іде тому, що іде Стручок — вони є з того самого села.

5. Двоє з них іде тому, що ідуть Пацяки. Пацяки ідуть, бо іде Сливка.

6. Сливка є сестрою жінки п. Капшука. П-во Капшуки ідуть, бо іде Сливка.

Всі ці добре люди просять Вас, пане Генеральний Консуле, видати ім візи".

Якщо вам вдалося розв'язати
першу головоломку,
спробуйте ще цю:

Чотири холостяки — Іван, Петро, Грицько та Семен хотіть женитися з багатою вдовичною. Усі вони мешкають у різних містах: Заліщики, Ужгород, Львів і Калуш.

Перед вдовицею складне завдання, бо кожен із женихів має якусь ваду. Перший не бачить на одне око, у другого кривий ніс, третій накульгує на одну ногу, а четвертий зігнутий ревматизмом. Ось ще деякі відомості про цих женихів:

обидва чоловіки з дефектами обличчя живуть в обласних центрах і мають братів і сестер;

ім'я тільки одного жениха починається на ту ж літеру, що і назва області, де він живе;

у Петра ніс не кривий; два женихи — ужгородець і кульгавий — залищаються до іншої молодиці;

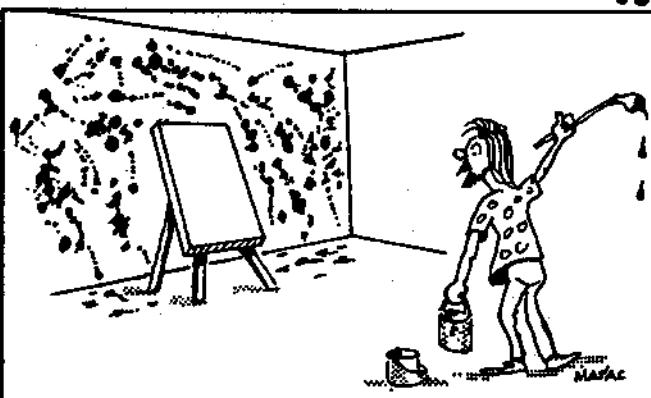
у Грицька нема братів і сестер.

Якщо ревматизм у Івана, то хто живе у Калуші? А який дефект має житель Львова?

І
О
Н
К
О
Т

У ВОРОЖКИ

- Ви хочете дізнатися, де ваш майбутній муж?
- Ні, теперішній.

Буде мистецька виставка...

Мал. В. Мараса.

Відома торонітська журналістка Віра Ке (Плавущак) багато років веде власну сторінку у газеті

"Новий шлях". На відміну від багатьох інших українських редакторів Віра Ке не тільки ходить на усілякі імпрези й асамблей, але — піше!

Маленька, метуина, весела, вона із своїм нерозлучним фотоапаратом, який виглядає більший за неї, пролізе в щілинку, якщо її не пустять у двері — ѹоб написати репортаж у свій ду-у-же оригінальний манер.

В її сторінці можна прочитати і не менш оригінальні вірші. Під ними не стоять ім'я автора. Але його не важко вгадати, хто знає вдачу і спосіб мислення Віри Ке.

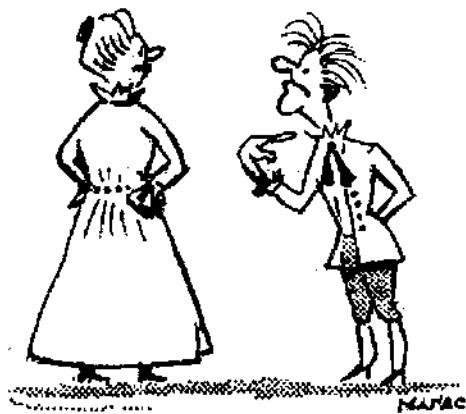
ФАТАЛЬНА ПРОБЛЕМА

Монолог

Не піду туди, бо там православні,
Не піду туди, бо там католики славні,
Не піду туди, бо там бандерівці,
Не піду туди, бо там мельниківці,
Не піду туди, бо там сумівці,
Не піду туди, бо там унівці,
Не піду туди, бо там баптисти,
Не піду туди, бо там промови,
Не піду туди, бо не знаю мови.
Ну, то не піду, щоб не попасті в колізію.
А йду додому та накручу телевізію,
Щоб мати спокій, подивлюся на хокей.
Give me a drink.
Does not matter: red or pink.
With ice. Thank you. Nice.
Give me more. Гей! Look! It's a sco-o-ore!

ДЕШО З ПОБУТУ ВЕЛИКИХ

У Відні за часів Штрауса його друг і композитор Цірер не мав чим заплатити за квартиру. Намагаючись утихомирити власницю будинку, він сказав:

— Через пару літ люди будуть показувати на ваш дім і казати: тут жив славний Ціцер.

— Нащо чекати роки? На вас уже завтра показуватимуть пальцем, якщо я вижену вас із квартири.

На "Союзівці" під час фестивалю молодий поет натхненно читає свій драматичний твір. Після першого акту попросив у слухачів дозволу зняти жакета. Після другого акту зняв краватку. Після третього — розстібнув сорочку до пупа...

— З кожним актом стає все цікавіше, — каже одна слухачка до іншої.

— Почекай, цей твір має шість актів, — відповідає друга.

ДЕШО З ЛІТЕРАТУРИ

ДЕШО ЗІ СПОРТУ

Як впізнати хокейста на вулиці?

РОЗКАЯННЯ

— В купе поїзда їдуть чотири жінки. Одна гірко плаче і примовляє:

— О, яка я негідниця! На курорті я зрадила своєму чоловікові аж три рази. Приїду додому, все йому розповім...

Одна каже:

— Яка чесність!

Друга каже:

— Яка вірність!

А третя, попихнувши сигаретою, зітхнула:

— Яка пам'ять!

Панна Костка-Понятовський
з Каліфорнії

ТАКИЙ ТЕПЕР СВІТ НАСТАВ...

Один наш молодець в Англії був оженився — з англійкою, значить. Не встиг ще з нею налюбитися, як одного дня приходить з праці перед полуноччю несподівано, а його жіночка і якийсь чужий мужчина зовсім наголяється, як Адам з Євою в раю, сидять собі на софі і п'ють чай.

І хлопа кинуло у нерви:

— А шляк би вас трафив! Що ви в моїй хаті виробляєте! Так-о-во, безстыдно! В білій день і не боїтесь Ісуса!

Вхопив тамтого за волосся, стукнув його у ферняк, і випхав за двері, а лахи викинув слідом.

Після того вже не було йому життя. Хлоп не єсть, забурився до світу, прокидається серед ночі мокрій. Одним словом — мучиться. Душив він в собі гнів і жаль, а далі не витримав: “Но гона сафер!” — і подав у суд на розвід.

Ех, як був бін знав, то мовчав би. Бо тим ще більше біди напитав.

В суді оскаржені сказали, що вони ніц не винні. Вони нічого непристойного не робили — всього-навсього споживали друге снідання. А що були без одягі, то це в них буденне явище, бо обе належать до клубу нудистів і ведуть себе згідно зі статутом.

Суддя їх вислухав і розводу не дав, ще й пригрозив Іванові арештом, бо він ім, королівським підданим, погвалтував іхні права. Одне: що жінку і гостей бити невільно, а друге: що жінка у вільний від обов'язків час може приймати собі вдома таких гостей, які їй по душі. Навіть голих, якщо це задоволяє її естетичні і культурні потреби і не демонструється публично. Отже, як вони в тата й маму не бавляться, ніхто не потрапляє до шпиталю, ні до арешту, до чого тут крик, чого гвалт, чого робити галабурду?

SIPCO
ENERGIES LTD.

LENNOX
Authorized Dealer

ДЛЯ ДОМУ І БІЗНЕСІВ

- Охолоджувачі повітря
- Газові і оливні печі середньої і високої ефективності
- Котли для підігріву води (бойлери)
- Трубопровідні роботи
- Переробка опалювальних систем

233-4820

63 SIX POINT ROAD

24-годинна обслуга

Якщо Ви є у Дітройтській околиці, запрошуємо відвідати

Чайка
GALLERY

Українські та інтернаціональні подарунки
і мистецтво з України

26499 Ryan Road • Warren, Michigan 48091-4069
Tel.: (313) 755-5200 • Fax (313) 755-5242

ЯПОНСЬКА ПОЕЗІЯ

Такасакі в Гамасакі ловить рибу, ловить раки.
Він приїхав з Нагасакі мотоциклом Кавасакі.
Сякий-такий Голосакі любив істи ковбасакі,
На обід їв теріякі, на сніданок — сукіякі,
Та ще й добру чарку сакі...
Тепер ходить на босакі.

Кумайото в Мамайото продавав авта Тойота,
Але там було болото, й він поїхав до Кіото,
Купив собі трохи золота й сковав в банку
Мацумото.

До Цуяма в Йокогама приїхала з Коріяма
Його мама Мацуюма — дуже елегантна дама,
Але мама, файна дама, мала бідну панораму,
Бо ішла на Фуджі Яму й по дорозі впала в яму.
Свята гора Фуджі Яма, то не є ніяка яма,
Бо якби то була яма, то не була б Фуджі Яма.

Гаякава в Шібукава дуже любить чорну каву,
“Тойокава”, “Такікава”...
Ой, смачна японська кава!
Мамайоші-тойогаші по-японськи —
з рижу қаша,
Міцубіші-мікуріку по-японськи — кукуріку,
Такаока — невисока, Цуруока — кривобока,
Фукуока — косоока...
Ой, з японцями морока!

БАЙКИ КРИЛОВА

Царський генерал дуже любив байки Крилова і завжди питав солдатів, чи знає хтось із них якусь байку. І ось на військовому огляді підійшов генерал до солдата і питає:

— Байки Крилова знаєш?
— Так точно, ваше благородіє!
— А ну, розкажи!
— Однажди мартишка, ваше благородіє, осел, ваше благородіє, козел, ваше благородіє, да, косолапий мішка, ваше благородіє...
— Молчать, дурак! — крикнув генерал, і більше нікого ніколи не питав, чи знає байки Крилова.

На "Верховині" знову фестиваль з концертами...

Мал. Всеволода Магаса.

ЖИТЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ У 80!

Коли читач "Всесміху" п. Думин прислав нам вирізку з газети "Торонто Стар" з таким заголовком, я засміялась і потім на душі цілий день було радісно: значить, ще є для кого видавати журнал принаймні років 20. Якраз до пенсії...

В замітці з таким заголовком ішлося про те, що старша пані одержала по пошті щось таке з таким заголовком і цілий день їй (як і мені) було весело. Старша пані послала "щось те" до ведучої колонки "Торонто Стар" Анн Лендерс, а журналістка написала таке.

Життя починається у 80. Перші 80 років життя найтяжчі. Наступні 80 років — це радість святкування кожного дня народження.

Як тільки вам стукне 80, кожен пропонує піднести вам сумку і допомогти піднятися по східцях. Якщо ви забудете своє або чие-небудь ім'я, чи не з'явились на призначений прийом до лікаря, або ж обіцяли бути в один і той же час в трьох місцях, або не пам'ятаєте, скільки у вас внуків — досить сказати, що вам — 80!

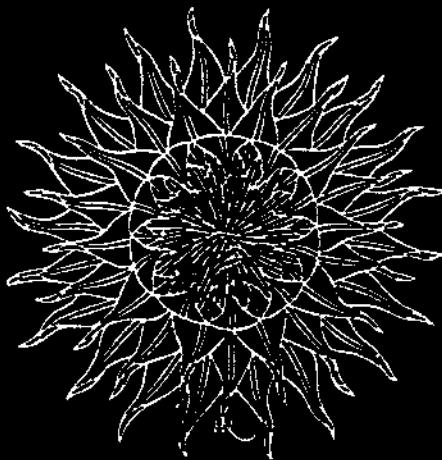
80 років набагато краще, ніж 70. Коли вам 70, ви всіх навколо дратуете. А у 80 вам вибачають усе, щоб ви не зробили. Якщо ви робите дурниці — значить настало ваше "друге дитинство".

Якщо ви доживете до 80, всі дивуються, що ви ще й досі живете. Уже тільки за це ви заслуговуєте поваги. Люди охаяють, що ви не втратили здатності ходити і мислити.

Так що постараїтесь дотягнути до 80. Тільки тоді починається справжнє життя.

Р.Г.

the source

Encyclopedia of

UKRAINE

Encyclopedia.com

Інформації і замовлення по тел.:
(416) 766-9630

THE WINDSOR VITER

або віндзорський Нестор нашого часу

Традиція писання книжок ведеться віддавна. Давні і мудрі писали про історичного значення подій. Ми ж пишемо про подію будь-якого значення. Нема біди, коли книжка пишеться про власний родовід і власні пережиття — такий твір опічується з кишені автора.

Але от настає який-небудь ювілей, а з ним з'являється й ідея видання ювілейної книжки. Створюється авторитетний видавничий комітет (хоча насправді працює одна людина). Вона і вирішує, що ставити у ювілейну книжку. Творчості тут багато не треба, досить наполегливості, щоб зібрати старі пожовклі протоколи, повидали з них незгідне, а залишити одні здобутки. Протоколи ці писалися може півстоліття тому, а може вчора, але подібні між собою, мов близнята. Бо протокольний писар має на це стандарт: перерахувати все і назвати всіх: хто виступав, хто готував промову, як довго вона тривала; в якій залі, яка залі, якого кольору квіти і смаку найдки; хто стояв при дверях, хто лішив голубці і вареники (поіменно), не забуто звичайно владик, достойників, давців усіх ступеней.

Не названо тільки тих діячів, які не були вписані в протокол. Часто вони роблять справи для української громади незмірно вищі, ніж ті, хто потрапив до протоколу, про них можуть писати англомовні газети, знати світ. Але до "історичної книжки" вони не увійдуть, бо не належали до тієї чи іншої організації або церкви, не платили внесків, не виступали на зборах, і навіть не давали тисячних пожертв. А діяспорні Нестори-компілятори самі не потрудяться, хоча не забудуть поставити на обкладинці своє ім'я як автора.

Книжка з'являється на світ на подів членам ювілейного комітету, які вперше бачать її, коли вже робиться остання коректка. Але змінити щось пізно, завжди пізно... І хоча прочитати її під силу хіба що присудженому на те судом, зате є один "ексклюзив", проти якого ніхто не посміє заперечити: книжка просякнута добротою, наближеною до святості. І якщо б який інопланетянин прочитав її, то подумав би, що українці — найбільш злагоджена і дружна нація.

ХОЧА Є, Є В НАШІЙ літописній традиції винятки. І гріхом буде не сказати тут про них. Взяги хоча б видавця газетки українських бізнесменів і професіоналістів "The Windsor Viter" Мирона Глинку — доктора, професора математики Віндзорського університету. Події українського життя Віндзора і округи він подає точно, лаконічно, одним словом — професійно. Спіредактором є дружина Мирона Глинки доктор Люся Мандзюк. Для доктори на одну невелику газетку — то вже мусить бути добре. Минулого року прибуло ще двоє земляків — це сини-близнюки

Тарас і Андрій. Але вони поки ще "від стіл пішки ходять", лише приглядаються до журністського діла.

Газета "The Windsor Viter" стала популярним інформаційним джерелом в бібліотеках Канади. Хто зацікавлений дізнатись, що внесла українська нація в країну Канаду, почерпне з неї не про наші злагоди, бенкети та святочні промови, не про писанки і вишиванки, а про поступ українського розуму і діла.

Київ гордиться Нестором-літописцем, а ми, віндзорці, — Мироном-літописцем.

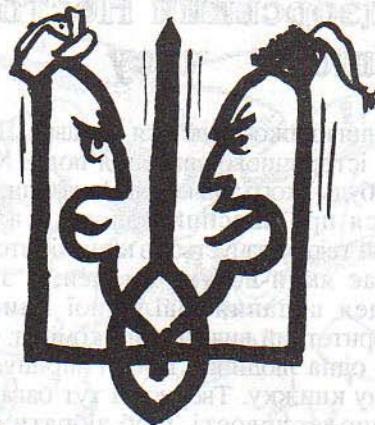
"Всесміх" бажає усіх благ колезі з Віндзору Мирону Глинці та його сім'ї.

За "Всесміх" — Іван Яців.

ОЧИМА ІВАНА ЯЦІВА

В час перестройки

Парламентський тризуб

Партійний символ

Діяспорний тризуб

Символ нашого єднання

